

Η απώλεια ως κέρδος

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μέσα στην Εκκλησία αποδεικνύεται ότι, όταν χάνεις κάτι σημαντικό που σε πονά, σου προσφέρεται (αν φανείς άξιος της δοκιμασίας) κάτι πιο πολύτιμο, πνευματικό και ακατάλυτο, που δεν θα το κέρδιζες χωρίς την προηγηθείσα απώλεια (Αρχιμ. Βασίλειος Γοντικάκης)

Ποιος αρέσκεται στον πόνο; Ποιος θέλει να κατεβαίνει έως τον Άδη, να βιώνει το «περίλυπός εστι η ψυχή μου έως θανάτου»;

Αλλά, ως τέκνα του παλαιού Αδάμ, ως άνθρωποι φθαρτοί και θνητοί, βρισκόμαστε μέσα στην ωδίνη των ποικίλων προβλημάτων που έχουν πόνο μεγάλο: απώλεια αγαπημένων προσώπων, ασθένειες, απογοήτευση από ανθρώπους που αγαπήσαμε και τους δοθήκαμε, αποτυχία στις προσπάθειες για επαγγελματική αποκατάσταση, οικονομικές δυσκολίες, διαζύγια, προβλήματα παιδιών, και ένα σωρό άλλα που η καθημερινότητα φέρνει.

Προς τι όλ' αυτά; Γιατί να συμβαίνουν; Ποια θέση έχει ο Θεός σ' αυτά;

Μπορούμε να τα αλλάξουμε ή να τα διορθώσουμε;

Είναι αλήθεια ότι το καθετί που συναντούμε στη ζωή μας το αντιμετωπίζουμε ανάλογα με το τι πιστεύουμε για το σκοπό της ζωής. Αν θεωρούμε ότι σκοπός είναι η ηδονή, η ευμάρεια, τότε ό,τι την εμποδίζει είναι αποτυχία, καταστροφή. Αν βλέπουμε «πίσω από τα φαινόμενα τα γενόμενα», δηλαδή την πνευματική ωριμότητα και ανάπτυξή μας, τότε, «όταν χάνουμε κάτι σημαντικό που μας πονά» αναμένουμε το προσωπικό μας Πάσχα, τη δική μας ανάσταση.

Όταν οι Πατέρες της Εκκλησίας, παλαιότεροι και σύγχρονοι, εκφέρουν λόγο, αισθανόμαστε ότι «κτυπούν κέντρο», ότι λένε αλήθειες της ζωής, γιατί μιλούν εμπειρικά. Γι' αυτό, άλλωστε, θεωρούνται πατέρες. Βέβαια, τους κατανοούμε στο σημείο που βιώνουμε τα βιώματά τους. Τότε ο λόγος τους είναι παρηγορητικός, θεραπευτικός, ζωογόνος. Διαπιστώνεις ότι δεν είσαι μόνος στον αγώνα της ζωής κι ότι υπάρχει προοπτική, λόγος και σκοπός.

Αυτό το «μέσα στην Εκκλησία» του π. Βασιλείου δείχνει το κοινό της πορείας αλλά και τον μοναδικό τρόπο - χώρο που μεταποιείται ο πόνος σε ευλογία, το «σημαντικό» σου σε «κάτι πιο πολύτιμο, πνευματικό και ακατάλυτο».

Ωστόσο, τίποτα από μόνο του και χωρίς τη θέλησή μας δεν γίνεται. Το «πολύτιμο, πνευματικό και ακατάλυτο», που θα έλθει, χρειάζεται τη δική μας συγκατάθεση, όχι τη λεκτική αλλά την κατάθεση της υπομονής μας, της ταπείνωσης, της υπακοής. Χρειάζεται να δοκιμαστείς «ως χρυσός εν χωνευτηρίω» καθώς δεν θα βλέπεις πουθενά φως, δεν θα έχεις κανενός την ουσιαστική συμπαράσταση, δεν θα μιλά ο Θεός.

Όταν θα χαθεί αυτό που για σένα ήταν σημαντικό, που ανέμενες την ευτυχία σου, που στηριζόσουν και προσδοκούσες, τότε θα έλθει αυτό που στην πραγματικότητα ήθελες και αγνοούσες.

Η απώλεια του σημαντικού είναι, βέβαια, μια δυνατή μορφή θανάτου. Αλλά το γνώρισμα του θανάτου δεν είναι μόνο η απώλεια, είναι και το νέο που έρχεται, το διαφορετικό και καλύτερο του πριν, αφού οδηγεί στην πνευματική ανάπτυξη.

Φαίνεται πως η ζωή στηρίζεται στο θάνατο και πως ο θάνατος νικάται δια του θανάτου. Κι ακόμα, πως την όντως ζωή την έχουν όσοι τολμούν να δεκτούν τις ποικίλες μορφές του θανάτου ως γέφυρες, ως ευκαιρίες, ως δυνατότητες.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com